

ANNABEL
MONAGHAN

**NYÁRI
KALAND**



NEXT21

Budapest, 2025

Anyának, Joanyak,
aki most is olyan közel van hozzám,
mint a lélegzetem

1.

ASOK SZART NÉHA CSAK BE KELL hajítani a kamrába. A lisztet, a csicseriborsót, az Oreót, mindent. Be kell vágni az egészet, és rácsukni az ajtót. A gyerekeink időnként verekszenek, vagy épp egy filctoll hever a földön kupak nélkül az egyetlen jó kanapénk és a kutya között; ilyenkor nincs idő szisztematikusan kicsomagolni a cuccokat. Van, hogy rögtönözni kell. Ilyesmit az ügyfeleimnek sosem mondok. Becsszóra hiszek a feladatok szerinti élelmiszertárolásban. Sütés, nassolás, reggelizés... Az elmúlt években azonban rájöttem, hogy ezt mind egyszerre csinálom. Ráadásul egy koszos tréninggatyában. Kezdek rádöbbenni, hogy nincs már elég felcímkézett befőttesüvegem, amibe beleférne az egész zűrés életem.

Nem titok: megrekedtem. Nem is kicsit. Várakozó pályán vagyok, mint egy túl nagy ködben leszállni próbáló repülő. Itt is vagyok, meg nem is. Férjnél is vagyok, meg nem is. Az Instagram úgy véli, komolyan kell vennem az öngondoskodást, hogy megint teljes életet élhessek. Rászállt a kortizolszintemre, meg hogy milyen mélyre megyek a meditációban, de én tuti biztos vagyok benne, hogy ez valami nagyobb meló lesz, mint a magnéziumos lábfürdő, amit egész héten nyomatnak a hírfolyamomban. Ma van anya halálának második évfordulója, mely egyszersmind egyéves évfordulója annak, hogy Pete bejelentette: a továbbiakban

nem kíván házasságban élni. Pete melegségére legyen mondva, hogy sosem emlékezett a fontos dátumokra.

Aznap reggel bánattól sújtva ébredtem. A naptárnak nem kellene ilyen hatással lennie ránk; semmi különleges nincs abban, hogy eltelt háromszázhatvanöt nap. Lehetett volna szökőév is, és akkor lett volna még egy teljes napom a szétesésig. Előző este elhatároztam, hogy reggelire anyaféle csokis zabkekszet fogok készíteni. Ilyesmiket csinált ő is mindig – próbálta megtörni az élet egyhangúságát valami vicces, váratlan dologgal. Meg akartam mutatni a gyerekeimnek, hogy a jókedv mindig velünk marad.

Kint hagytam a vaját a pulton, hogy reggelre megpuhuljon, és felkeltem hatkor, hogy hozzálassak a sütéshez. Június vége volt, akárcsak most, a nap már odafenn járt. A billegő kupac bontatlan levelet betettem a mosogatóba, hogy helyet csináljak anya konyhai robotgépeznek. Krémre kevertem a vaját a cukorral, és egy külön edényben összeraktam a lisztet, a szóda bikarbónát és a fahéjat. Mire hozzáadtam a három csésze zabpelyhet, már sírtam, pizzámam ujjával törölgetve a könnyeimet. Igazán hihetetlen, mennyi zabpehely van ebben a receptben – ettől valamiért még inkább hiányzott anya.

Így talált rám Pete. Hátamat az érintetlen postai küldeményekkel teli mosogatónak támasztottam, és potyogtak a könnyeim a nagy kiserelésű Costcós zabpelyhes dobozba.

– Jézusom, Ali – mondta. Ez volt a szavajárása.

De a hangja most nem dühös volt, mint amikor nem talált tiszta inget, vagy a fél pár öltönycipője csipsszel megtömve a kanapé alatt dekkolt. Még csak nem is szarkasztikus, mint amikor a ferde toronyként düledező papírhalmazra mutatva megkérdezte, mit csináltam egész nap. Ez már csak egy halk „Jézusom, Ali...” volt, mintha már

arra se lenne energiája, hogy még egyszer az életben kiejtse a száján.

Rendszerint nem is válaszoltam Pete-nek. Bosszankodása egyfajta fehérzaj volt életem háttérében. Kitértem a megjegyzései elől, inkább a gyerekekkel vagy a kutyával foglalkoztam. Vagy anyával. Ő azonban elment már egy éve, ezért most csak álltam ott és sírtam. A zabpehely volt az oka, meg ahogy Pete nézett is rám, meg nem is. És hogy az életem nagy részét egy olyan férfi házastársaként éltem le, aki még a konyhán sem hajlandó átkelni, hogy megvigasztaljon.

– El akarok válni – jelentette ki. Amikor nem szóltam semmit, hozzátette: – Nem akarok tovább nős maradni.

– A válás általában ezt jelenti – feleltem. Szarkasztikus válasz volt, és mintha nem is a saját hangomat hallottam volna. Nyomást éreztem a mellkasomban, és zúgott a fejem, mintha mindjárt távoznék a testemből. Emlékszem, volt már ilyen érzésem, de akkor egy orvos nyilatkoztatta ki, hány földi napja lehet még hátra anyának. Tizenkettő és tizennyolc hónap között határozta meg. *Miért nem tizenkilenc?*, vágtam majdnem vissza, felbőszülve ezen a fölényes szakszerűsége.

Pete lelépett még aznap este, ami rendben is van. Azóta úgy csinálunk, mintha az *Amerika legcsodálatosabb válófélben lévő párja* című valóságshow szereplői lennénk. A gyerekek előtt civilizáltan, szinte szívélyesen viselkedünk. Pete elviszi a lányokat a keddi fociedzésre és a szombati meccsre, majd Cliffyvel együtt elvonulnak fagyizni. Cliffy semmilyen csapatsportot nem szeret, amit Pete nem hajlandó tudomásul venni, inkább magával cipeli segédedzőnek. Cliffy zsírkrétával és füzettel felszerelve megy velük. Természetesen az őszi és tavaszi szezonban is kimegyek velük a mérkőzésekre, aztán kínos búcsúzkodás következik a parkolóban,

ahol úgy teszek, mintha rohannom kellene egy barátomhoz, akivel valami irtó szórakoztató dolgot fogunk művelni.

Pedig semmi ilyesmi nem történik. Csak beülök a kocsiba, és a halott anyámhoz kezdek beszélni. Ez egy új szokásom, és rájöttem, milyen gyógyítóan hat rám, ha kipakolok neki mindent, és hagyom, hogy a szavak visszaverődjenek a műszerfalról. Várom, hogy vörös ajkaival szélesen mosolyogva beugorjon a kocsiba, és biztosítson róla, hogy végül minden a legtökéletesebb lesz. De nem jön, és úgy hiányzik, ahogy a hazugságok hiányoznak az embernek. Hiányzik, ahogy gyorsan ható orvosságként megjelenik az ajtóban egy tál csirkével, váltig állítva, hogy a családi élet csupa móka és kacagás. Biztos velem van a baj, gondolom, mert számomra se nem móka, se nem kacagás. Amikor tényleg a gyerekekkel vagyok, például kövekre vadászunk a patakban, vagy musicalslágereket éneklünk a kádban, az mindig móka és kacagás. De a többi – a ház és a gyep és az egymás után lerobbanó háztartási gépek és a vízvezeték-szerelő, aki azt ígéri, jön, aztán mégsem jön, de azért leveszi a pénzt a bankkártyámról és a telefonálgatás és magyarázkodás a banknak, hogy igen, még mindig nem lett megjavítva, és aztán megértetni Pete-tel, miért kell még mindig a gyerekek WC-jét használnia az éjszaka közepén, és hogy úgy néz rám, mintha tényleg semmire sem volnék jó... Hát ez se nem móka, se nem kacagás.

De amíg anya élt, könnyebben ment, mert volt egy társam. Velem tartott szombat délutánonként, amikor Pete-nek lett volna ott a helye, de neki el kellett mennie egy ötven kilométeres biciklitúrára. Anya volt az, aki segített bilire szoktatni a gyerekeket, és talált gyerekfogorvost, aki elfogadta a biztosításunkat. Vele néztünk össze mosolyogva, valahányszor Cliffy angol muffin helyett angyalmuffint mondott. Ha ideges volt a hangom a telefonban, otthagyt

csapot-papot, pikpakk összecsomagolt egy piknikkosarat, és levitte a gyerekeket a tengerpartra, hogy békében ki tudjam takarítani a kamrát. Ő volt az egyetlen élő ember, aki megértette, milyen jótékonyan hat rám egy spájz rendbe rakása.

Mivel Nancy volt a neve, a gyerekeim átkeresztelték Fancynek, ami illett is rá. Nem mintha bárki flancosnak* tartotta volna, hiszen nem egy ruháját maga varrta, és ugyanazt a Volkswagent vezette huszonöt évig. De minden múló szeszély** könnyen elragadta, a móka és kacagás érdekében hajlandó volt bármit megtenni. A neve néha tréfát űz velem: múló szeszély vagy múló Fancy? Vagy: Fancy-mentes*** lettem. Na és persze mindig arra tanított, hogy értékeljem magamat****.

Pont ezért vettem be megint a reggeli kekszszütést. Nem sírtam, amikor a tésztahoz adtam az elképesztő mennyiségű zabpelyhet, és amikor a gyerekeim lejöttek a vaj és a cukor illatára, olyan boldogok voltak, amilyenek rég nem láttam őket. Úgy éreztem, mintha anya is ott lenne velünk hosszú, az enyémmel megegyező gesztenyebarnára festett lófarkával, élénkpiros rúzsán kívül egy szál smink nélkül, fejében valami kiruccanás vagy egy Baked Alaska***** nevű tudományos kísérlet gondolatát forgatva. Ahogy összecsapná a kezét, megcsörrennének a karperecei, és azt kérdeznék:

– Tudjátok, mi lenne jó móka?

Persze ez amolyan szónoki fogás lenne, mivel mindig ő volt az, aki tudta, mi lenne a jó móka. Két évbe telt,

* angolul: *fancy*

** angolul: *passing fancy* (szójáték)

*** *fancy-free* angol kifejezés, jelentése: érzelmi kötöttségektől mentes

**** angolul: *fancy myself*

***** amerikai sült fagyitorta

de ahogy elnéztem a kekszet majszoló gyerekeimet ma reggel, éreztem, hogy kicsit enyhül a levertségem. Egy kicsivel könnyebb lett a szívem, amitől annyi erőt éreztem magamban, hogy munkához lássak, és még ma megbirkózzak a kamrával.

Megnyitom a laptopomon az Instagramot, hogy lássam egyben az összes posztomat – az ügyfeleim kamrái úgy néznek ki, mint a sorozatgyilkosokéi. A saját kézírásos betűtípussal felcímkézett üvegtartályok sorakoznak bennük egymástól egyenlő távolságra. A képek hatására hirtelen megnő a dopaminszintem. A rendteremtés ezekben az otthonokban olyan mély szükségletet elégít ki bennem, hogy meg vagyok róla győződve, csakis velem született lehet. Gyerekként sosem indultam el a suliba úgy, hogy ne vetettem volna be az ágyam, és ne állítottam volna nagyság szerinti sorrendbe a plüsseimet. A szobám, az íróasztalom, a hétdarabos ceruzakészletem... Mindez állandó változatlanlanságot teremtett számomra. Az a nagyszerű abban, ha az ember egyetlen gyerek, hogy mindig mindent ugyanott talál, ahol hagyta.

Miközben fogom a harmadik majdnem teli doboz kukoricalisztet, és leteszem a lábamnál gyűlő tucatnyi nyitott csomag sós keksz és avas tortillacsipsz mellé, nehéz elhinnem, hogy valaha az az ember voltam. Annyi minden van a padlón, hogy félek, a halom akkorára nő, hogy el fog borítani. Teljesen elnyelnek a costcós gazdaságos kiszerelésű müzliszeletek, melyeket senki nem szeret, de csak nem dobhatom ki őket... Ferris a mellső lábaira hajtja a fejét, és várja, mikor kap egy kis jutalmat.

Ahhoz, hogy az ember rendet rakhasson, előbb rendtelenséget kell csinálnia. Ezt mindig kedélyesen mondom a klienseimnek. Minden egyes darabnál, amit elővesznek a szekrényükből és a földre pakolnak, elérékenyülnek.

Én sosem érzékenyülök el az ő otthonukban. Munka közben lendületes hangon mondom a magamét.

– Tehát most mindent előszedtünk. Válasszuk ki a reggelinél leggyakrabban használt dolgokat!

Így szépen végigvezetem őket a napjuk szakaszain, a polcaikat pedig takarosrakodósokkal kategóriákra osztjuk. Vagyis inkább így helyes: TakarosRakodós™. Ezt a szót én találtam ki Instagram-profilnévnek, és próbálok kihozni belőle valamit. Ahogy állok itt a spájzom előtt, és nézem ezt a rengeteg kukoricalisztet, ráéjszmelek, hogy az a nyugalom, amit azokban a helyzetekben érzek, annak köszönhető, hogy olyankor nem a saját rumlimról van szó. Nem neheztelek arra, aki megvette valaki másnak a nagy doboz fehérjeport. Nem hibáztatom az anyát, aki hazavitte a nagy üveg karácsonyi chutney-t. Az ügyfeleim rendetlensége egyszerű, a sajátom nyomasztó.

Rábukkanok a negyedik doboz kukoricalisztre, amitől összeomlom. Évente egy kanálnyi kukoricalisztet használlok, amikor pekándiós sütit készítek hálaadásra. Hogy lett belőlem ez az ember, akinek arra sincs ideje vagy ereje, hogy benézzen a spájzba, mielőtt megvásárolja a következő adag kukoricalisztet? Hogy lehetséges, hogy hivatásos rendszerező létemre még bevásárlólistát sem írok? Magamnak teszem fel a kérdést, és már hallom is Pete hangján. Korábban ő is kérdőre vont ez ügyben, de nem emlékszem, mit feleltem neki. Itt kellene lenned. Végig kéne csinálnod egy napot az életemből – úgy, hogy benne vagy a fejemben – ahhoz, hogy megértsd, miként lehetséges ez. Még én sem biztos, hogy értem.

Feladom, és az összes földön heverő holmit bevágom egy szemeteszsákba. Úgyis ideje elmennem a gyerekekért. Utolsó hét van a suliban, és már szeretném, ha végre elkezdődne a nyár. A nyár odakint történik, és a kerti kupiban

sokkal jobban el lehet lenni. A kulcsomat a nyomtatvány alatt találom, amit múlt héten kellett volna kitölteni a tábori pólók megrendeléséhez. A telefonom meg egy szelet vajás pirítós alatt bujkál. Frannie-től volt három nem fogadott hívásom, úgyhogy a garázsba menet visszahívom.

– Ki fogsz akadni – közli. Hallom a háttérből az étkezde nyüzsgését. Edények koccannak a pulthoz, evőeszközök landolnak csörömpölve a műanyag tartóban.

– Nem mondd. Mi történt?

– A szüleim kidugják az orrukat a városból.

Ezt tényleg alig tudom elhinni. Frannie szülei sosem hagyják el Beechwoodot.

– Csak nem valami bútorért mennek a Home Depot-ba?

– Nyertek a Napfényövezet Nemzeti Nyereményjátékon. Egy kéthetes nyaralást Key Westbe.

– Micsoda? Ez szuper! Már látom is őket magam előtt lenn délen, flamingós ingben. – Mosolygok a telefonba, mert odavagyok Frannie szüleiért. Szent Patrick napján például mindig egyforma zöld nadrágkosztümöt viselnek. Egyszer egy fontos városi tanácsülésre rizспорos parókában és fekete talárban toppantak be. Anya „az ötletdús pár”-nak hívta őket. A lelelkesebb emberek a világon.

Frannie és én gyerekkorunkban nem voltunk jó barátok, de egy osztályba jártunk, és Mr. és Mrs. Hogant mindenki ismeri, mivel kissé bolondosak, és övük a város két fő helye, a Hogan étkezde és a Beechwood fogadó. Frannie-vel akkor vettük fel újra a kapcsolatot, amikor Pete meg én eljöttünk Manhattanból, és visszaköltöztünk Beechwoodba, így végigkísérhettem a szülei idősödését. Kíváncsi voltam, vajon Mr. Hogan ráun-e a vintage-nek számító Beechwood High focimezére, melyet minden hazai pályán játszott meccsre felvesz. Vagy hogy továbbra is a Yankees formaruhában

mennek-e az ifjúsági bajnokság felvonulására. De egyelőre semmi jel nem mutat a lassulásra.

– Tudom – feleli. – Már teljesen rákattantak. Anyám egy órával ezelőtt bubira vágatta a haját, azt mondja, ez olyan floridásabb. Szombaton indulnak.

– Jó sok rózsaszín lesz. Meg, gondolom, italok kis esernyőkkel. – Tolatok kifelé a garázsból, és közben elcsodálkozom, milyen csodásan süt a nap. A muskátlijaim szépen virágoznak a bejárati ajtó melletti kaspókban. Anyák napján ültettem őket, mert pontosan ugyanaz az árnyalatuk, mint anya rúzsának, és ugyanolyan makacsul bírnak mindent, mint ő. A muskátli sokkal jobban tűri a meleget, mint gondolná az ember. Nem szabad túllocsolni és túlságosan körülugrálni. Le kell szedni az elszáradt részeit, és újra ki-
virágozik. Tekintetem megakad a kávéfoltos sűrűke tréningnadrágomon, mely korábban Pete-é volt. El sem tudom képzelni, mit szólna anya, ha látná, mennyire nem boldogulok nélküle.

– Minden oké? – tudakolja Frannie, miután egy ideje hallgatok.

– Persze, jól vagyok.

– Sóhajtoztál egy kicsit.

– Biztos öregszem.

– Hagyd már ezt, Ali! Harmincnyolc évesek vagyunk. Még szülhetnénk is, vagy beiratkozhatnánk az orvosira.

– Miért pont a világ két legfárasztóbb dolgát hozod fel példának? – Frannie amúgy épp tavalý szült, de nem úgy tűnik, mintha lelassított volna. Simán intéz mindent, és közben még az étkezdét is vezeti. De ő más, mint én, és persze Marco is másfajta férj.

– Gyerünk, ki vele! – Elképzelem, ahogy Frannie a nyakához szorítja a telefont, miközben az étkezőasztalokat törlögeti az ebédidő roham levonulása után.

– Az Instagram megtörte az ellenállásomat, és tegnap este vettem egy csomag úszó aromagyertyát. Valami nagyon nincs rendben nálam, nem gondolod?

– Az biztos. Meséld csak el, milyen gatyá van rajtad, és pontosan megmondom, mennyire nagy a baj.

Felnevetek.

– Nem árulom el.

Frannie azóta próbál rávenni, hogy vegyek magamra rendes ruhát, mióta anya meghalt. Azzal érvelek, hogy anya segítségével nélkül nincs időm olyan frivol ügyekre, mint az öltözködés. Szerinte pont annyi időbe telik felkapni egy farmert meg egy blúzt, mint a mackónadrág-póló kombót. Ilyenkor azt felelem:

– De minek?

– Magadnak! – vág vissza ő.

Aztán megegyezünk abban, hogy nem egyezik a véleményünk.

Befordulok a beechwoodi iskola parkolójába, és elcsípem az utolsó helyet.

– Oké, most koncentrálnom kell a parkolásra. Mondd meg a szüleidnek, hogy gratulálok, és várom a fotókat!

Mielőtt kinyomnám a telefont, még belekiabálja a két szót, mely igaz hite szerint meg fogja változtatni az életem:

– Rendes naci!

Mielőtt kikászálódok a kocsiból, ezt mondom:

– Anya! – Kezemet a kormánykeréken tartom; mintha az egyik tíz, a másik két órát mutatna. – Annyira utálok, hogy így elakadtam. Tudom, hogy túlságosan rád támaszkodom, de tudnál most segíteni? Adhatnál valami jelet...

Ő sokkal inkább hitt a jelekben, mint én, de segítségre van szükségem, és kérek is. Nem válaszol, de hallom a nevetését. A társasági kacaját. Ami tudatja mindenkivel, hogy jól szórakozik. Nem azt az egész testet rázó, könnyfakasztó

nevetést, amit csak a Will Ferrell-filmek számára tartogattott, meg az olyan alkalmakra, amikor Cliffy Massachusetts helyett Messze-csúzlít, vagy bepúderezlek helyett bepanírozlakot mondott. Mindig tartott egy papír zsebkendőt a pulóvere ujjában arra az esetre, ha valami igazán vicces történe. Nem lehet nem szeretni valakit, aki úgy indul el otthonról, hogy nevetésre készül.

Iris a mászóka tetejéről a nagymenő, ötödikes alfa-csajokkal tárgyal. Könnyen észre lehet venni: lila trikót, narancssárga sortot és térdig felhúzott focizoknit visel. Iris sokszor furán tud kinézni, de ő teljesen a magáénak érzi a stílusát. Úgy teszek, mintha nem venném észre Greert, aki egy padon ülve görgeti a telefonját. Mindennap átsétál a középiskolából, nehogy el kelljen szenvednie azt a szörnyűséget, hogy én megyek érte. Hatodikban első nap megálltam az iskola előtt, lehúztam az ablakot, és a barátai előtt kiintegtettem neki. Na ilyesmi többet nem fordulhat elő.

Az iskola-előkészítő kijárata elé állok, és várom Cliffyt. A tanára már kint áll, és a többi szülővel beszélget, de nem aggódom. Mindig ő jön ki utoljára az épületből. Amikor végre előkerül spongyabobos pólójában, és a biztonsági hátizsákjával, úgy mosolyog rám, ahogy csak egy hatéves kisfiú tud a mamájára, akit nem látott több mint hat órája. Ez a mosoly egy kisebb várost is ellátna energiával, és mindennap azon szorongok, vajon mikor tűnik el. Mikor sétál majd ki a suliból úgy, hogy csak odabíccent nekem, aztán szalad tovább a barátaival. Negyvenes férfiak sosem néznek így az anyjukra.

Cliffy átöleli a derekam, és az oposszumokról kezd mesélni; közben felhők ereszkednek fölénk, elsötétül az ég. A lányok észrevesznek bennünket, és mindenki az autókhoz rohan. Elkapom Iris kezét, és nevetek, ahogy a súlyos esőcseppek az arcomba potyognak. Beülünk, és a kormány

mögött egy pillanatra elmosolyodom a szélvédőn kopogó esőn. Ez a jel, amit kértem. A vihar új kezdet. Szeretnék itt maradni a pillanatban. Greer, Iris, Cliffy és én a kocsi hátsó ülésén hallgatjuk az eső hangját. Együtt vagyunk, minden rendben, és jól fogjuk érezni magunkat. Tényleg tíz százalékkal jobban vagyok ma. Talán a süti, vagy a régi kaják kidobásával tett előrelépés miatt. Vagy csak az idő múlása teszi. Greer felhív a telefonjából, én pedig meglátok valamit abból a lányból, aki azelőtt volt, hogy a dolgok elkezdtek széthullani.

Megszólal a telefonom, és Iris jóságosan – arcán a „még csak tizenegy éves vagyok, és még nem utállak” kifejezéssel – odanyújtja nekem.

– Apa az – tájékoztat.

– Szia, Pete! – szólok bele, a fülemhez tartva a készüléket. A gyerekek előtt sosem hangosítom ki Pete hívásait, mert nem akarom, hogy hallják, milyen közömbös hangon mondja le a közös programjaikat. – Zuhog az eső.

– Igen, látom. Figyelj, nem akartam üzenetet írni. Szóval eltelt egy év. Azt hiszem, léphetnénk, és beadhatnánk a válókeresetet.

Rájövök, hogy Pete mégiscsak emlékszik a fontos dátumokra.

Legnyájasabb hangomon felelem:

– Nagyszerű! Írd meg a részleteket! – Mintha csak egy buliba hívott volna.

Amikor kilépek a hívásból, Greer azt kérdi:

– Miért mosolyogsz?

Mert már tizenöt százalékkal jobban érzem magam. Mostantól valóban elszakadok Pete-től. Ki fogom találni, hogyan keressek pénzt. És pontosan tudom, hány doboz kukoricalisztet van jelenleg.

– Fancy folyton jeleket küld. Csodás nyarunk lesz!

2.

ANYÁVAL MINDIG ÚGY ÜNNEPELTÜK a nyár első napját, hogy hajnalban felkeltünk, és a Beechwood fogadónál a vízpartról néztük a napfelkeltét. Az első emlékem erről négyéves koromból származik, abból az évből, amikor a szüleim elváltak. Még sötétben érkeztünk, beosontunk a hátsó teraszra, leültünk a lépcsőre, a nap pedig a távolban Long Island fölé kezdett emelkedni. Várakozás közben anya megkérdezte tőlem:

– Mit szeretnél ezen a nyáron?

A sötétben olyasmiket mondtam neki, hogy szeretnék megtanulni biciklizni, meg hogy szeretném legyőzni sakkban. Vagy szeretnék nőni öt centit. Szeretném, ha megcsókolnának.

Ő pedig folytatta:

– És még mit?

Én meg tovább soroltam a nyárra szóló óhajaimat a sötétben. Nem volt korlát, bármit kérhettem. Az utolsó kívánságom után anya kijelentette:

– Mind a tiéd lehet! – És én hittem neki. Amikor a nap felkelte, mint valami sörbet, elárasztotta az eget, anya átkarolt, megszorította a vállam, és felkiáltott: – Éljen a káprázatos nyár!

A New York-i Beechwood egy Manhattantól északra, Connecticuttól délre fekvő kicsi kertváros, több kilométeres

partszakasszal a Long Island tengerszoros mentén. A strandunk amolyan egyszerű tengerpart, ahol kis hullámok paszkolják az ember bokáját, és rákokat mosnak a partra. A víz látványa a távoli Long Island földnyelvénél ér véget, mely elválaszt bennünket az Atlanti-óceántól. Földrajzi adottságai miatt városunk eldugott és feszültségmentes. Olyan hely, ahol az ember név szerint ismeri a postást és a boltost, de ha valami izgalmas törtézésre vágyik, jobb, ha máshol keresgél.

Amikor visszaköltöztem Beechwoodba, újraélesztettük anya nyárindító hagyományát, és persze a gyerekeket is magunkkal vittük. Anya mosolyogva nézte a vizet, miközben a kicsik a kívánságaikat kiabálták.

– Na és még mit? – faggattuk őket újra meg újra. Miután anya meghalt, Iris kitalálta, hogy ezentúl csináljuk az egészet szörfdeszkán állva. Elleneztem a változtatást, hiszen a hagyomány az hagyomány. De aztán láttam, hogy a lányok inkább szomorúan, mint nosztalgiával emlékeznek rá, úgyhogy a változtatás még jót is tett. Ma van másodszor szörfös napfelkelténk; leparkolunk a fogadónál, és a sötétben lesétálunk a kikötőn át a csónakházig. A középiskolai történelemtanárom, Mrs. Bronstein – aki most a klub hajóival foglalkozik, és ragaszkodik hozzá, hogy Lindának szólítsam – évekkkel ezelőtt adott nekem egy saját kulcsot a házhoz. Kiveszünk három deszkát, és vízre szállunk. Greer óvatos, előbb rátérdel, csak aztán áll fel, és nagyon jól egyensúlyoz. Iris megy, és azonnal belebukfencezik a vízbe. Én lovaglólülésben balanszírozok a szörfdeszkán, míg Cliffy a hátán fekve, fejét az ölembe hajtva várja a napot.

A nyarat mindig emlékezetessé teszi valami. Nyáron költöttünk Beechwoodba. Nyáron tanult meg Greer úszni. Az elmúlt két nyarat a halál és a szétválás jellemezte, de most kíváncsi vagyok, az előttünk állóra hogyan fogunk

majd visszaemlékezni. Clifffy azt mondja a sötétben, hogy gyaloghidat szeretne építeni a kertünkben folyó patak fölé. Iris három gólt akar lőni egy meccsen. Greer magában mormolja el az óhaját.

– És még? – nyaggatom őket tovább. Én is akarok kívánni valamit, de annyi minden kavarg a fejemben!

– Rukkolj elő valamivel, anya! Gyerünk! – parancsol rám Clifffy. Kezd kivilágosodni az ég, de még nem látjuk a napot. Iris kézen áll a boardján. Nem ismeri a félelmet, és annyira magabiztos, hogy azt kívánom, bárcsak egy pirula lenne, amit lenyelhetnék. Greer odébb evez egy kicsit, aztán vissza.

Nem volt részem szórakozásban, mióta ez a kősziklányi bánat rám nehezedett. Szeretnék nevetni, átadni magam valami pillanatnyi képtelenségnek, mint amilyen a lángoló fagyitorta. Szeretnék kitakarítani egyetlenegy spájzot.

– Szeretném, ha minden könnyebb lenne! – bököm ki, mire feljön a nap, és fogadja kívánságomat.

– Éljen a káprázatos nyár! – kiáltjuk kórusban a napnak. Clifffy nevet, mert vicces a napnak kiabálni, de a lányok meg én csendesek vagyunk, még mindig kicsit horgonyvesztettnek érezzük magunkat.

3.

HÉTFŐNKÉNT EGY ÓRÁT ÜLÖK HÁTUL, Frannie pici irodájában, és míg ő kávét töltöget a vendégeknek a bárban, én rögzítem a banki tételeit és rendbe rakom a számláit. Két hete voltam itt utoljára, mert a gyerekek otthon voltak, ma azonban elkezdődött a tábor a rekreációs központban, így megint elememben vagyok. Hallom, ahogy Marco a grillsütő mellett idétlenségeket énekel a járókában üldögélő Theónak. Theónak mindig sajtburgerszaga van, mert mi más illata lehetne egy csecsemőnek...

A hétnek ezt a részét szeretem a legjobban, amikor egyedül ülök itt, és igyekszem helyrekalapálni ezt a kis vállalkozást. Mások kamráinak rendezgetése átmeneti megkönnyebbülést hoz, az étkezde káoszának felszámolása azonban mélységes elégedettséggel tölt el. A frisskenyér-szállítók hente kéri a fizetést készpénzben, a tejgazdaság negyedévente vagy még úgy se számláz, de a kiadást mindenképp rögzíteni kell. A közműdíjakat automatikusan vonják Frannie szüleinek hitelkártyájáról. Frannie mindent itt hagy nekem kérdőjelekkel és szmájlikkal ellátott apró cetliken, kifakult számlákon és post-iteken. Mire befejezem, minden héten megoldódik a probléma, és ugyanolyan öröm tölt el, mint amikor korábban könyvelőként elvégeztem egy auditálás záróműveleteit.

Ma negyvenöt perc alatt végzek, és rendelék egy bugygyantott tojást.

– Hogy áll a válás? – tudakolja Frannie. – Találtatok már ügyvédet?

– Nem megyünk ügyvédhez.

– Hogyhogy? – Frannie a mögötte lévő mosogatóba dobja a rongyát.

– Már egy éve külön élünk, békében. Még mindig közös a bankszámlánk, és mindent arról fizetünk. Elég jól elvoltunk így, de Pete új lakásának költségei miatt egyáltalán nem tudtunk félretenni, és amink még van, azt nem szeretnénk ügyvédekre költeni. Ezért kerestem egy mediátort.

– Milyen laza hippi fazonok vagytok ti!

– Jó, ha a gyerekek látják, hogy könnyen mennek a dolgok közöttünk.

– Jár valakivel?

– Fogalmam sincs. Már eljött volna az ideje?

– Nincs randi, míg nem húzol rendes nadrágot!

Lepillantok a piszkosszürke tréningnacimra, mely azt hiszem nem ugyanaz a piszkosszürke tréningnaci, amiben aludtam.

– Tudom.

– És az overallod sem ér! – Úgy hadonászik felém a kofeinmentes kávéval teli kannával, hogy az már enyhén szólva agresszív. – És ne gyere nekem valami farmerhatásúval! Azok is puhák meg lazák, tehát szellemiségükben tréninggatyák!

– De vannak rajta fémcuccok, kapcsok meg csatok. Teljesen okés nadrágok.

– Amíg nem produkálsz egy normális cipzáros gatyát, nem fogsz randizni!

– Szóval a férfiakat a cipzár vonzza. Megjegyeztem.

– Lehet, hogy pont az kéne neked – jegyzi meg. – Egy randi. Csak hogy kimozdítson, és átess az első dolgokon: az első randin, az első csókon.

– Te jó ég, hagyd ezt abba! – Már a gondolattól is hátrahőkölök.

– Veled mehetek?

– Randizni?

– Nem. A mediátorhoz.

Majdnem elmosolyodom az ötlettől, ahogy Pete beszél az ügyvéd irodájába, és ott találná mellettem Frannie-t egy nagy, sárga, ügyvédes jegyzetömbbel.

– Ne, kösz.

– Hát jó, tudod, hogy az öcsém ügyvéd, ha akarsz beszélni valakivel.

Erre már tényleg elmosolyodom.

– Scooter ügyvéd? Nem lehet, hogy már ilyen öregek vagyunk!

– Harminchat éves. Már elnök is lehetne.

– Scooter? Ez vicces.

Az ajtó felett lógó csilingel, és megjelenik Mr. és Mrs. Hogan egyforma tréningruhában és panamakalapban.

– Ó, el is felejtettem mondani, hogy hazajöttek – magyarázza Frannie.

– Lányok! – lelkesedik Mrs. Hogan. – De örülök, hogy együtt talállak benneteket! – Leülnek mellém kétoldalt, és érzem, hogy ugyanazt a kölnit használják. Ez már egy újabb szint.

– Üdv itthon! Milyen volt Florida? – érdeklődöm.

– Nagyon imádtuk! – feleli Mrs. Hogan. – Egy pici bungalóban voltunk a vízparton. Majdnem egész Kubáig el lehetett látni. Összebarátkoztunk fiatalokkal, akik megvették a bárt, ahova Hemingway is járt.

– Igazából nem is járt oda – jegyzi meg Mr. Hogan.

– Jó, igaz. De olyan mókás elképzelni, hogy az volt a törzshelye! – Összecsapja a kezét, és elragadtatva mosolyog. Mennyi energia szorult ebbe nőbe! Mit nem adnék egyetlen cseppjéért.

– Nélkületek nem volt az igazi a július negyedikei felvonulás – jelentem ki. Mindig beöltöznek Uncle Samnek és Betsy Rosznak. A parádé a városból indul, és a fogadónál ér véget, ahol Hoganék hot doggal és kólával kínálnak mindenkit, aki végigmegy odáig. Idén Frannie egyenruhát viselő szállodai személyzettel végeztette a felszolgálást, ami nem sült el túl jól.

– Biztos remek volt – mondja Mr. Hogan. Tekintete megakad a tréningnadrágomon éktelenkedő áttetsző folton. Csak én tudom, hogy juharszirup, és szeretném, ha nem is tudná meg más.

– Veled minden rendben, Ali? – tudakolja.

– Igen, persze. Nagyszerűen vagyunk – felelem, miközben egy szalvétát teszek az ölembe, és érzem, hogy beleragad a szirupfoltba.

Mrs. Hogan Frannie-re pillant.

– Gyertek át a *funtasztikus* péntek esti partira! Megünnepeljük a hazaérkezésünket. Persze hozzátok a gyerekeket is! Még Scooter is hazajön.

– Mindenképp, köszönöm – mondom. Igazán rám férne már valami *funtasztikus*!

4.

MA VAN A TÁBOR HARMADIK NAPJA, ÉS HAT TÉTEL van a teendőim listáján. Per pillanat kettőre emlékszem. Az egyik, hogy valami kevésbé gáz pizsamát kell vennem Greernek, a másik meg egy elveszett fogszabályozóval kapcsolatos. Miközben hallgatom készülő kávé szívdérítő csordogálását, hagyok egy pillanatot az örömködésemre afelett, hogy Pete ruháinak tisztíttatása már biztosan nem szerepel a feladataim között.

Mielőtt megszülettek a gyerekeim, még én is rajta voltam a listán. Reggel felkeltem, főztem magamnak egy kávé, és elmentem futni vagy jógáztam egyet munka előtt. Ha maradt kávé az edényben, akkor Pete-nek is jutott, amikor felébredt. Ha nem maradt, az nem az én ügyem volt. Ugyanúgy dolgoztunk, ugyanolyan fizetést kaptunk – akkor még felnőttek tekintett.

Amikor már nem jártam munkába, kezdtem Pete-hez alkalmazkodva készíteni a kávé. Szerette, ha az örleménybe fahéjat keverek, ami szerintem teljesen tönkreteszi a kávé ízét, de így csináltam, hiszen ő ment dolgozni. Az ő kávé-ideje fontosabb lett, mint az enyém.

Meg az estői és hétvégéi is. Nehéz azzal jönni a társunknak, hogy szünetre van szükségünk, mikor nincs is munkánk. Vagy ha olyan munkánk van, ami valójában hobbinak tűnik, és nem hoz túl sok pénzt.

A Pete távozása utáni első reggelen majdnem beleraktam a fahéjat a kávéba, de aztán visszaöntöttem a tartójába, és a gombot ünnepélyesen megnyomva főztem le a saját szintiszta feketémet. Annyira finom volt, hogy el sem tudom mondani.

Most öntök magamnak a saját külön bejártatú kávémból, és néhányszor megforgatom a jeggyűrűmet az ujjam körül. A fahéjra gondolok, és hogy milyen jó érzés volt megszabadulni tőle. Lehúzom a gyűrűt, és megpörgetem az élen. Amikor megáll, kinyitom a fűszeres polcot, és odateszem a fahéj tetejére. Mély lélegzetet veszek a csendes konyhát betöltő kávéillatban. Ékszerétől megfosztott, némán árulkodó ujjaimmal beletúrok a hajamba. Az ablakokban szépen erősödnek a muskátlik. Szerda van, és szerdánként nem kell találkoznom Pete-tel. Olyan érzésem van, mintha egy lebénult végtag lennék, ami most kezd újra bizseregni.

– Úgy nézed a bögrédet, mintha csokolózni akarnál vele – állapítja meg Greer, amikor belép a konyhába. Megjegyzése enyhén gúnyos és szarkasztikus, de legalább szól hozzám. Greer kicsit megkeseredett, mióta Pete elment. Tizenkét éves, bizonytalan, és valószínűleg haragszik rám azért, ami a családukkal történt. Nem igazán tudom, mit hozzak fel a mentségemre. Én egy év egyedülálló anyaságon, ő meg a hatodik osztályon van épp túl. Egyikünknek sem volt könnyű.

– Lehet, hogy az lesz – felelem, és iszom egy kortyot. Cliffy is leérkezik, és úgy mosolyog rám, mint egy hatéves kisfiú, aki már tíz órája nem látta az anyukáját.

– Ma íjászattal kezdünk a táborban, mehetnénk egy kicsit később? – kérdi Greer. Nincs túlságosan oda a beechwoodi sportközpont nyári táboráért. Jövőre már olyan idős lesz, hogy tábori segítő lehet, ezért ez az év már csak amolyan elfekvő neki. Nem szeretek késni, és azt sem szeretem,

ha a gyerekeim késnek. De pont most vettem le a gyűrűmet, és valószínű, hogy ha a gyerekeim felnőnek, úgysem vadászattal fogják megszerezni a betevőjüket.

Mindannyian megdöbbenünk a válaszon:

– Persze. Megyek és felöltözöm.

– Felöltözöl? – csodálkozik Iris, miközben helyet foglal a harmadik tányér tojás előtt. Nem is kell magyaráznom, melyik kié, az elkészítés módja akár ültetőkártya is lehetne: egy rántotta, egy sima tükörtőjás és egy két oldalán megsütyött tükörtőjás.

– Bizony, felöltözöm – nevetek, ők meg csak néznek. Ez nem újdonság. Mióta Pete elhagyott, folyton figyelik a jeleket, hogy hogy vagyok, mennyire leszek képes elkormányozni ezt a hajót. Iris nagy barna szemével kukucskál kifelé girbegurba frufruja alól, melyet maga nyírt le a múlt héten. Csupa zöldbe öltözött, még a zoknija is az, ami pont megfelelő mértékben bolondítja meg a kinézetét. Greer meg kislányból tinivé váló arcán anya széles mosolyával kémlel, ami egyszerre tölt el csodálattal és rettegéssel. Szeptemberben már hetedikes lesz. Ebben az évben összefoglalják az egyetemes történelmet, és a machiavellizmus poklába süllyednek. Még ma is emlékszem a hetedikes rémálomra, amikor a barátaim hirtelen és megmagyarázhatatlan módon elfordultak tőlem. Anya beültetett a kocsiba, és Rockportba vitt ráktekerccset enni és sétálni. Nevettünk a párnákra hímzett elcsépelet mondásokon, és kulcstartókat vettünk, amiken flip-flopok lógtak. Pattogatott kukoricát vacsoráztunk, és sokáig fennmaradtunk a *Mame néni*t nézve nagymamám horgolt sárga takarója alatt. Ilyen anya akarok lenni: aki biztonságosan elkormányozza a hajót, és aki maga a biztonság. Rendes nadrágra lesz szükségem, aminek van tartása.

Miután belebújtam az overallomba és kedvenc kék-fehér csíkos pólómba, ráírok Phyllisre, hogy ébren van-e. Phyllis

a kilencvennégy éves szomszédom, aki a – túlságosan is szorosan – mellettünk lévő házban lakik. Mostanában fedezte fel a telefonján az emojik végtelen világát. Kávészcészés hangulatjellel válaszol, ami azt jelenti, hogy egyelőre nem kéri a tojását. A felfelé néző hüvelykujj emojival válaszolok, mire ő sírva nevetőset küld, ami szinte sosem illik oda, nála mégis ez a kedvenc beszélgetészáró.

Leteszem a táborozó csapatot a rekreációs központnál, aztán elviszem Ferrist a kutyás parkba. A beechwoodi kutyás park egy hatalmas füves terület százéves platánfákkal, melynek hirtelen vége szakad a parti védőgátnál. Utána már a tengerpart, majd a szoros következik. Manhattan nem látszik innen, mert pont takarásba esik, de az embernek jól esik a tudat, hogy ott van. A park a Beechwood fogadónál végződik, mely világítva fehérlik ki az ég kék háttéréből, az előtte elterülő homokfövenyt pedig sárga napernyők tarkítják. A víz felől langyos szellő érkezik, meglengetve az épp virágait bontó levendulát. Mindezt nyilván élveznem kellene, de őszintén szólva a kutyás park a legrosszabb. Ferris imádja körberohanni, és összevissza szagolgatni a kutyák ülepét, ezzel kínos beszélgetésekbe rángatva engem. Olyan, mint valami koktélparti koktélok nélkül, ahonnan – noha mindenki más láthatóan szívesen időzik a helyszínen – menekülni szeretnék, és úgy érzem, nem vagyok valami jó fej.

Ma, bár gyűrűmentes ujjam és akár ruhának is mondható szerelésem támogatását is élvezem, nem kívánok beszélgetésbe bonyolódni senkivel. Ha az ember abban a városban él, ahol felnőtt, akkor minden udvarias kérdésben a múlt zúdul rá. Nem szeretnék azoknak a szemébe nézni, akik egész életemben ismertek, látni együttes elképedésüket, hogy elárvultam, külön élek, és nem vagyok túl jó formában. Nem tudom, hogyan feleljek a tízezer dolláros

kérdésre: „Hogy vagy?” Jobban, mint gondolnád. Végre válok, és figyelek arra, mit veszek fel.

Ferrist terrorizálni kezdi egy csivavafalka, úgyhogy hozzá-
m szalad vigasztalásért. Lehuppanok a vizes fűre, és már tudom, hogy egy sötét, ázott folttal a hátsómon fogom el-
hagyni a kutyás parkot. Ferris egy hatkilós keverék, hosszú,
nedves orral és karamellszínű szőrrel, melyet úgy hullat,
mintha koszorúslány lenne, aki virágszirmokat hint szét az
oltár felé menet. Apró fejének teljes súlyával a combomra ne-
hezedik, én pedig dörgölöm azt a bizonyos pontot a tarkó-
ján. Mindaddig a combomon tartja a fejét, míg dörgölöm;
kapcsolatunk ily módon tökéletesen szimbiotikus. Lég-
zése megnyugtat, és becsukott szemmel élvezem a könnyű
júliusi fuvallatot. *Anya*, mondom magamban, *felöltöztem*.
Hallom a hangját: *Ugye milyen könnyű volt, szívem?* Ami azt
illeti, két évembe telt.

Ferris nagyot lökve rajtam hirtelen felugrik az ölemből,
és elviharzik a gyeptávolság vége felé, a fogadó bejáratának
irányába. Felállok, hogy megnézzem, mi kelthette fel az
érdeklődését, erősen remélve, hogy nem valami mókustete-
men akar meghemperegni. Megáll egy kócos, világosbarna
– majdnem szőke – hajú fickónál, aki úgy tart a karjában
egy kis fekete kutyát, mint egy csecsemőt. Egy Mike Tyson
méretű bernáthegyi tulajdonosnője mentegetőzik mellette.
Miközben közeledem feléjük, anya mondatát dűnnyögöm
magamban: „A hasonlítgatás megfosztja az embert az öröm-
től.” A nő kicsivel fiatalabb lehet nálam, feszes farmert és
halvány rózsaszín, betűrt blúzt visel. Amikor közelebb érek,
észreveszem, hogy még öv is van rajta. Öv! Már látom, hogy
a fazon egész jóképű. Faközöld pólót és élénksárga fürdő-
nadrágot hord. Távolról akár tinédzsernek is nézhetné az
ember, de a testtartása valami felnőttesebb magabiztosságot

sejtet. A kutyusával van elfoglalva, de azért az öves nővel is kedves. Mintha egyetlen pillantásból már tudná is, hogy a kutya viselkedése csakis véletlen lehetett, hiszen a gazdája nyilvánvalóan összekapta magát.

Ferris szimatolva álldogál a pasi lábánál, és amikor már csak néhány méter választ el tőlük, a következő lassított felvétel játszódik le előttem: Ferris felemeli a hátsó lábát, és telibe pisili a fickó edzőcipőjét.

– Ne! – kiabálom, de már késő. A pasi arcára kiül a felismerés, és megrázza a lábát.

– Jaj, istenem, nagyon sajnálom! – mentegetőzöm, amikor odaérek hozzájuk, aztán letérdelek, és elkapom Ferris grabancát.

A nő rám pillant, majd a fickóhoz fordul:

– Lepisilt a kutya?

A pasi újra megrázza a lábát.

– Úgy tűnik. Még a zoknim is elázott.

– Annyira meg vagyok döbbenve! – mondom, mivel tényleg annyira meg vagyok döbbenve. – Esküszöm, nem szokott ilyet csinálni. Vagyis egyszer már csinált, amikor hazavittem a lányomat a kórházból. Csak megszületett, nem beteg volt... Mindegy, szóval a lányom a kedvence.

– Akkor vegyem elismerésnek?

Felnézek, és a fickó mosolyog rám. Ami teljességgel értetetlen, ha a cipője állapotát vesszük, de majdhogynem boldognak látszik, amikor meglát. Nagyjából annyi idős lehet, mint én, de van benne valami könnyedség, amitől fiatalabbnak tűnik, mint amennyinek érzem. Szeme világosbarna – egy árnyalattal sötétebb, mint a haja –, és nyoma sincs benne haragnak. Talán az a pasi, aki tudja, bizonyos problémák megoldhatók egy mosógépprogram lefuttatásával. Elmerülök a szeme részleteiben, főképp azért, mert próbálok nem nézni a vállára és a mellkasára feszülő pólóra.

– Gyakran szoktak lepisilni? – tudakolja a nő, olyan nyíltan flörtölve, hogy az már idegesítő. – Én azért kiakadnék. – Megütközöm azon, hogy menő szerkója, száraz cipője és valószínűleg agresszív kutyája ellenére nem szorult belé annyi jóérzés, hogy feloldozzon a bűneim alól.

– Igazán sajnálom – szabadkozom még egyszer, és felállok.

– Komolyan, semmiség! Ki lehet mosni – feleli a férfi.

Van benne valami ismerős. Nem ismerem, csak a nézése emlékeztet valamire. Úgy néz rám, ahogyan fiatalabb koromban néztek rám a férfiak. Mintha látna. Vajon a jegygyűrű bújtatott eddig láthatatlanná tévő köpenybe, vagy a majdnem erős szövésű nadrág teszi? Rémuult és feldobott vagyok egyszerre. Pedig ennek az overallnak még cipzárja sincs!

A bernáthegyi elvágat egy másik kutya után, a csaj meg vonakodva követi. Azt nem néztem meg, hogy volt-e jegygyűrűje, a pasinak viszont nincs. Nem hiszem, hogy valaha tanúja lettem volna szinglik ismerkedésének a kutyás parkban, de lehet, hogy egyszer megtörténhet. Végighúzom a hüvelykujjam gyűrű nélküli gyűrűsujjamon, és megdöbbenve tapasztalom, hogy egyedülálló vagyok, aki részese lehet egy ismerkedős jelenetnek. Mintha ez a tény már egy éve ott zümmögött volna a fejem körül, épphogy csak hallatva a hangját ólálkodott körülöttem, most azonban megfoghatóvá vált. Tehát szingli vagyok.

– És hogy hívják ezt a pisilős zsványt?

– Ferrisnek – felelem. – Menhelyi kutya, már ez volt a neve, amikor hozzánk került. – A karjában gubbasztó, fejét a gazdija mellkasához szorító kiskutyára pillantok. – És neki mi a neve?

– Brenda.

– Brenda?